

Durmuş Hocaođlu

Biz Müslümanlar Ne Günah İşledik de... ?

Zaman., 03 Şubat 2003, Pazartesi., s.12 [“Yorum” sayfası]

Durmuş Hocaođlu, *Zaman* Yazıları Sıra No: 26

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Biz Müslümanlar Ne Günah İşledik de... ?”, *Zaman.*, 03.02.2003, Pazartesi., s.12

ZAMAN

Küresel çapta her geçen gün biraz daha güçlenerek yayılıp yaygınlaşan ve hiç kimse tarafından prensip olarak îtiraz görmeyen “demokrasi, insan hakları” v.b. iyi, güzel ve doğru kavramların tozpembeliği, dünyanın ufkunu kaplayan kapkaranlık bulutları gizleyemez hâle geldi. İşte Küreselleşme’nin iki yüzü! Bir yanda havada uçuşan yüksek insanlık idealleri, diğer yandan savaş tamtamları; her ikisi de küresel çapta yayılıyor!

Marks ve Engels 1848 tarihinde yayınlamış oldukları Manifesto’ya şu cümlelerle başlamışlardı: “Avrupa’nın üzerinde bir dehşet hüküm sürüyor: Komünizm dehşeti”! Şimdi bunun tam tersini yaşıyoruz: Kendi içinden çıkan en sert muhâlifi Komünizm’i mağlûp eden Kolonyalist Kapitalizm, bütün dünyanın ufkunu karartan, geleceğini tehdit eden bir dehşete dönüşmüş bulunuyor; Kürre-i Arz, adı “kolonyalizm asrı” olarak kötüye çıkan 19ncu asra rahmet okutacak şekilde pervâsız bir saldırganlığa dönüşen — Stanford Üniversitesi’nden Joseph Stiglitz’in ifâdesiyle “en azından onun kadar hilekâr” — yeni bir kolonyal paylaşım sahne olmakta. Öyle anlaşılıyor ki kolonyal yağmacılar bu sefer, yağma için hemen asrın başında hareket geçmek sûretiyle işi daha sıkı tutmuş bulunmaktalar.

Nitekim, dünya’nın şu sıralardaki vaziyet-i umûmiyesi, “Hitler Reich”ında revaçta olan “köhne dünya titriyor, yeni bir harp istiyor” mısırâıyla ifâde edilen ürpertici manzarayı hâtırlatıyor; gerçekten de düpedüz bir “Bush Reich”a dönüşen [Douglas Kellner., “9/11 and Terror War”, Logos., Issue 1.4, Fall 2002] Amerikan yönetiminin kaba güçle beslenen dayatması bundan başka birşey olmasa gerek. Evet, doğrusu bu: Köhne dünya titriyor ve yeni bir harp istiyor; yeni bir harp! Dünyanın kolonyal paylaşımı için yeni bir harp!

Saldırgan küreselleşmenin “Küresel Köy” (Global Village) kavramını “Küresel Yağma” (Global Pillage) şekline tercüme ve tahvîl ettiği bu paylaşımın öznesi belli; ama nesnesi daha da belli: İslâm dünyası!

Kolonyallerin İslâm dünyasına bu denli yönelişlerini üç temel sebebe bağlayabiliriz ki bunlardan birincisi, Batı ile İslâm-Doğu arasında bitmek bilmeyen ve kökü “Milenyum-Milenaryanizm” doktrinlerine kadar inen tarihî ve an’anevî kan dâvâsı, ikincisi her zaman için son derece mühim stratejik konumu ve üçüncüsü de iştihâ kabartan ve üstünde yaşayan

sâhipleri — yâni “müslümanlar” — tarafından kullanıl(a)mayan zenginlikleri! Ancak, fikrimce bunlara bir dördüncüsü daha eklenmedikçe sebepler cümlesi noksan kalacaktır: Gerçek anlamda bir “dünya” olmaktan çoktan çıkmış bulunan, gırtlığına kadar gaflete dalmış, dizlerinin üstüne çökmüş bir İslâm dünyası!

Her ne kadar umûmî olarak düşüncenin soğuk ortam gerektirdiği şeklinde yaygın bir kanâat hâkim olsa da, büyük krizlerin aynı zamanda büyük devrimleri doğuran ortamlar olabildiği de göz önüne alınarak, hâl-i hâzırdaki sımsıcak kriz ortamının derinlikli tefekkür için tahrik edici iyi bir fırsat olduğunu farzederek şu ağı gibi suâli kendi-kendimize sormalıyız: “Biz ne günah işledik ki Allah bizi bu musîbet(ler)e dûçâr kıldı?”

Mes’elenin bu tarafına “müslüman” kimliğini taşıyanlarca bugüne kadar pek temas edilmiş değil; bu gelişten gidiş hakkında çıkardığım sonuca nazaran, bundan sonra da pek temas edilebileceğine ihtimâl vermiyorum; ama yine de en azından bâzıları “farz-ı kifâye” faslından da olsa bu aslî mes’eleyi ele almalıdır. Almalıdır, buna değer; zirâ, Müslümanların Batı’nın saldırganlıkları karşısında yaptıkları, asıl olarak ya işbirliği, ya suskunluk — ki bu da bir tür işbirliğidir — ya da bütün suçu ve kabâhati sâdece saldırganlara yüklemek, ve/ya def-i belâyı bizzat mütecâvizlerin insafından beklemek, yâhut Allah’tan, kendi sünnetini terkederek, O’nun “siz kendinizi değiştirmedığınız müddetçe biz sizi değiştirmeyiz” dediğini ve Nebîler Başbuğu’na dahi mukaddes dâvası için Cehd’i emrettiğini akledip kendisi için dersler çıkarmayarak — ne kadar lâıyk olduğunu hiç de hesap etmediği — “yardım”ı da aşan husûsî bir iltimas beklemek; bu arada bütün kabâhati karşısındakilere yükleyerek kendisini sütten çıkmış ak kaşık gibi görmek ve dahi zât-ı şerîfini sîgaya çekmekten, kendi kendisiyle hesaplaşmaktan, “biz nerede ne gibi hatâlar ettik” suâlini kemâl-i ciddiyetle sormaktan dikkatle kaçınmak veya hattâ hiç aklına bile getirmemekten ibârettir.

Rivâyete göre, Hulâgu Han Bağdad’a girdiğinde atıyla ahâlinin sığınmış olduğu şehrin en büyük câmi’ine girerek minbere çıkmış ve orada bulunan cemâate şöyle hitab etmiştir: “Ey Müslümanlar! Düşünün bakalım siz ne gibi bir günah işlediniz ki Allah beni sizin başınıza musallat etti?”

Hikmetli sözler söylemek hakîmlerin ve filozofların tekelinde değil demek ki; anlayana bundan daha hikmetli kelâm kolaylıkla bulunabilir mi, velev ki Nedîm’in “kâfir” redifli gazelinde “*yıktın Bağdâd ilini vîrân eyledin, Hulâgû Han mısın kâfir*” mısırâ ile yakıp-yıkmanın sembolü olarak tavsîf ettiği Hulâgu’dan sâdır olmuş olsa dahi!

Biz(ler) nerede mi hatâ yaptık, veya, ne günah mı işledik? Nerede mi yapmadık ve ne günah işlemedik ki? Ağaçlar kalem, denizler mürekkep olsa bitmez; ancak en baştaki şu ki, Bizler ki, bir kavmin akli elinden giderse herşeyinin de gideceğini herkesten daha iyi bilmek mevkinde olduğumuz hâlde İslam topraklarından “Akıl”ı kovduk! Gerisi kendiliğinden geldi: Hikmet’i terkedenlere, “mutlak hakîm” olan Yerin Göğün Yaradanı’nın rahmet nazarıyla bakmayacağı cemiyetlere ve ülkelere neler olacaksa bize de onlar oldu. Akli sürgüne gönderdiğimiz için “dünya”yı, yâni içinde etli-kanlı bedenimizle yaşadığımız şu fizikî varlık âlemini, “Âlem-i Şuhûd”u aşağıladık; Cenâbı Barî’nin kendi varlığına ve birliğine delîl, şahid

ve alem olarak sunmak sûretiyle takdîs ettiği “bu-dünya”yı reddettik, O’nun da kendisine sırtını dönenlere mukabele-i bilmisilde bulunacağını düşünmeden sırtımızı döndük. Batı karanlık Ortaçağlar’dan çıkarken biz karanlık ortaçağlara girdik. Binânenaleyh, şimdi mâruz bulunduğumuz kötü muâmele bir müstahak oluştur; Aklın, felsefenin kovulduğu, dünyevî ilimlerin “âlet ilmi” kategorisine dâhil edilerek ancak ihtiyaç nisbetinde kendisine mürâcaat edildiği, bu ilimlerle işigal edenlere “âlim” sıfatının dahi revâ görülmediği bir medeniyete başka neler olabilirdi ki? Huntington “medeniyetler çatışması”ndan söz ediyor; ama hâlâ farkedemediğimiz hakikat şu ki, bu çatışma çoktan oldu ve bitti: Onlar kazandı, Biz kaybettik. Aksini iddia edenlere sorarım: El’ân cârî olan bir “İslam medeniyeti”nden söz edebilir miyiz? Bence hayır!

Bizim hâlâ çok güçlü bir potansiyel medeniyetimiz var, ama sâdece “potansiyel”, yâni bilkuvve; ama “aktüel”, yâni bilfiil değil: Bizim ancak “kültürümüz”den söz edilebilir; hâlâ çok güçlü, hâlâ o potansiyel medeniyeti aktüel hâle inkılab ettirebilecek kadar güçlü; ama hepsi bu kadar!

Biz bu çatışmayı kaybettik; Batı kazandı. Bu, tarihte hiçbir medeniyet tarafından kazanılmamış bir zaferdi; öyle de olmalıydı, çünkü Sünnetullah öyle gerektirmekteydi ve yine çünkü Batı, bir dünya kurmuştu; kökenlerinde olsa dahi rûhunda ve inşâında bizim katkımız olmayan bir dünya.

Bu dünyayı sonradan gûya keşfeden İslam-Doğu’nun en fazla yaptığı ise zihniyetinde bir devrim gerçekleştirilmeden “satın almak ve tüketmek”ten ibâret olmuştur; hem de en kaba ve en görgüsüz bir şekilde! Şöyle bir bakalım etrâfımıza ve bir soralım: Petrol zengini İslâm ülkelerinin ellerine geçen sayılamayacak kadar bol “US Dollar”dan bugüne kadar ne hâsıl oldu; hiçbir şey: Yel üfürdü, sel götürdü! Ya Bizler, Biz Müslüman Türkler? İki asırdır batılılaşma uğruna fedâ etmediğimiz hiçbir şey kalmadı da elimize ne geçti? Her adımda biraz daha küçüldük; her bakımdan ve her mânâda! Ama ders mi çıkardık? Öyle olmadığımızı, sâdece Irak meselesinde mâruz kaldığımız vaziyet dahi ispata muktedirdir.

Şimdi, üzerinde “düşman kavî ve zâlim; ama sen de çok fenâsın; bu ne zillettir ki felâhını zâlimlerin insafında arar oldun?” diye başlayan ve “Ey İslâm dünyası! Titre ve kendine dön!” diye biten yeni bir Kültekin Kitâbesi yazmanın tam zamânı.

Ey İslâm dünyası! İyice bak ve anla! Yeni Hulâgu Bağdad kapılarında; artık bundan da ders çıkaramazsan, ne zaman?...

